

opusdei.org

Interviu cu prelatul: „Dumnezeu așteaptă de la laici un dialog permanent de iubire”

Publicăm un interviu pe care revista „Ecclesia” l-a realizat cu monseniorul Fernando Ocáriz în timpul recentei șederi a prelatului în Portugalia.

08.11.2023

Ați avut ocazia să spuneți că în Portugalia vă simțiți „acasă”, nu în

vizită. Cum vedeți realitatea Opus Dei în țara noastră și contribuția sa la Biserica și la societatea portugheză?

Mă simt „acasă”, pentru că am fost de multe ori în Portugalia – rugându-mă și la Fatima – și pentru că în Opus Dei sunt multe femei și bărbați portughezi. Opus Dei este prezentă în Portugalia de peste 75 de ani, iar membrii săi încearcă să fie, în Biserică și în societate, ferment în aluat. În ce fel? Nu simțind că sunt ceva special, ci în sensul de a trăi aceeași viață ca toți ceilalți, în uniune afectivă și efectivă cu Isus Cristos, ca și copii ai lui Dumnezeu prin botez.

Aceasta este vocația lor eclesială. Bineînțeles, este important să existe laici care să fie implicați în activități și servicii proprii pastorației ecleziale. Dar pentru marea majoritate a laicilor acest lucru nu este nici posibil, nici de dorit.

Dumnezeu așteaptă de la laici un dialog permanent al iubirii în căminul lor, în viața de cuplu, în îngrijirea copiilor, în preocupările financiare, la locul de muncă, în angajamentul lor în cauze civile sau culturale, în sport, în hobby-uri, în lumea artei și așa mai departe. Nu este vorba de o relație intimă cu Dumnezeu, fără consecințe externe, ci de o relație care îl conduce pe cel care se identifică din ce în ce mai mult cu Isus Cristos și, ca și El, să se dăruiască propriei familii, prietenilor, vecinilor și colegilor de serviciu.

În urmă cu două luni am găzduit ediția internațională a Zilei Mondiale a Tineretului. Credeți că a fost o ocazie de a face cunoscute carisme precum cel al Opus Dei și de a genera o reînnoită mobilizare evanghelizatoare în rândul noilor generații?

Îi felicit pe portughezi pentru modul în care au organizat ZMT. Satisfacția Papei și a multor persoane care au împărtășit experiența lor din aceste zile o arată.

Cu siguranță, trebuie să apreciem noul impuls pe care îl aduce o ZMT pentru multe căi ale Bisericii, inclusiv pentru Opus Dei. Dar mai mult decât atât, JMJ a fost, mai presus de toate, un moment în care Isus Cristos a fost prezent într-un mod special și și-a dezvăluit chipul său blând și exigent.

A fost emoționant să îl vedem pe Isus în Euharistie adorat în tăcere de atâția tineri în Parcul Tajo. De asemenea, a fost impresionant să vedem cozile răbdătoare ale celor aproximativ zece mii de tineri care doreau să primească sacramentul penitenței în Parcul Iertării.

Munca cu tinerii, în special cu studenții universitari, este în continuare o prioritate?

Înainte de a răspunde afirmativ, permiteți-mi să vă reamintesc că prioritatea este de a ajunge la toată lumea, fără a exclude pe nimeni. Fiecare persoană este prețioasă și unică în ochii lui Dumnezeu. Trebuie să ne grăbim, o grabă senină, pentru a nu lăsa pe nimeni fără posibilitatea de a-l cunoaște pe Isus Cristos, cu ajutorul rugăciunii noastre, al tratativelor noastre, al prieteniei noastre sincere.

La rândul lor, tinerii, pe lângă faptul că sunt prezentul Bisericii, sunt și ei, într-un mod special, viitorul ei. Pe toate mărele istoriei, Isus continuă să treacă pe țărm căutând tineri pescari de oameni: pentru a merge cu El și pentru a-i trimite în toată lumea.

Cei mai mulți tineri vor simți atracția lui Dumnezeu în vocația căsătoriei,

dar unii vor experimenta că Dumnezeu îi atrage într-o relație exclusivă în celibat, deschisă la slujirea tuturor. Asociem adesea celibatul cu viața preoțească și religioasă, nu fără motiv. Cu toate acestea, merită să ne amintim că, încă de pe vremea apostolilor, Dumnezeu cheamă la celibat și în viața laică, pe baza exclusivă a consacrării baptismale.

În plus, studenții universitari au o chemare specială de a găsi modalități de armonizare a credinței cu cultura și știința, astfel încât credința să poată apoi informa în mod eficient viața socială.

Mons. Fernando Ocáriz se roagă în fața Maicii Domnului de la Fatima.

Prelatura traversează o perioadă de schimbare, știm că a început lucrul cu Dicasterul pentru Cler pentru a pregăti propunerea de modificare a Statutului către

Sfântul Părinte. Cum trăiți aceste vremuri?

Încercăm să urmăm dispozițiile Sfântului Părinte cu sinceră ascultare filială și cu dorința – așa cum a amintit însuși Papa Francisc – ca acestea să servească la consolidarea aspectelor esențiale ale Opus Dei, care sunt cuprinse în carisma sa. Este ceea ce am cerut în mod expres în mai multe mesaje adresate oamenilor din Opus Dei: să fim foarte uniți, tocmai în această ascultare sinceră, urmând exemplul sfântului Josemaría și al primilor doi succesori ai săi. Duhul Sfânt este cel care ghidează Biserica. De aceea, sunt și aceste vremuri pentru a trăi în pace și seninătate.

Unii membri ai Prelaturii și-au exprimat întrebările și îngrijorările în legătură cu această chestiune, în mass-media și pe rețelele de socializare, nu

întotdeauna pe un ton pașnic, am putea spune. Înțelegeți aceste declarații, mai ales cele care vorbesc de un atac? Vă temeți că unii să se folosească de Opus Dei pentru a alimenta opoziția față de pontificat?

Este de înțeles că se ridică întrebări, îndoieli și îngrijorări, inclusiv din cauza anumitor interpretări care au fost publicate, în cheie lumească, ca și cum ar fi vorba de „a câștiga sau a pierde puterea”, ceea ce nu are niciun sens în Biserică.

În prima mea scrisoare în calitate de Prelat, am scris: „Creșterea aprecierii reciproce între credincioșii Bisericii și între cele mai variate grupări care pot exista, face parte din misiunea noastră în marea familie a fiilor și fiicelor lui Dumnezeu”. Și am citat o frază a fondatorului: „Principalul apostolat pe care noi, creștinii, trebuie să îl desfășurăm în lume, cea

mai bună mărturie a credinței, este de a contribui la o atmosferă de autentică caritate în Biserică”.

În acest sens, mi-am amintit uneori exemplul pe care l-am văzut cândva în cardinalul Ratzinger, a cărui iubire pentru Biserică și pentru Papa, puternică și întemeiată pe credință, depășea emoția. Într-un moment delicat pentru unitatea Bisericii, care la vremea respectivă era pusă în pericol de unii, l-am auzit spunând din adâncul inimii sale: „Cum nu își dau seama că fără Papa nu sunt nimic!”

**Se va schimba relația laicilor cu
Lucrarea și această „chemare
vocațională specifică” va trebui să-
și găsească un statut teologic-
canonic propriu în Biserică?**

În Biserică, viața este pe primul loc, apoi norma: adică, pentru a folosi cuvintele Papei Francisc, realitatea este superioară ideii.

În inima Sfântului Josemaría, Dumnezeu a plantat sămânța unui mesaj. Ce mesaj? Acela de a redescoperi valoarea vocațională a vieții obișnuite a credincioșilor: Dumnezeu le-a încredințat bărbaților și femeilor sarcina divină de a construi lumea (familia, cartierul, munca, progresul, artele, divertismentul) ca fii ai lui Dumnezeu în Isus Cristos.

În cadrul inspirației fondatoare, acest mesaj trebuia proclamat și trăit într-un spirit concret, cu ajutorul unei instituții, Opus Dei. Iar această instituție a fost, încă de la început și cu o dezvoltare tot mai mare în timp, o familie în poporul lui Dumnezeu, formată din femei și bărbați, laici și preoți, cu o unitate de vocație, de formare și de spirit, cu o acțiune complementară și nu concurentă cu cea a diecezelor și a parohiilor, membrii săi laici rămânând pe deplin credincioși ai diecezelor și

parohiilor lor. Această realitate, prin urmare, este anterioară cadrului canonic și reprezintă rațiunea de a fi a Opus Dei.

Poate acest moment să ajute la recuperarea carismei originale propuse de Sfântul Josemaría Escrivá?

Nu este vorba de a o recupera, întrucât nu este ceva care s-a pierdut sau a fost denaturat, ci de a o aprofunda și de a continua efortul de a o trăi cu fidelitate. În acest sens, sperăm să răspundem la apelul Sfântului Părinte: să avem grijă de carisma Opus Dei, pentru a ști să o ducem în viitor cu aceeași prosepțime cu care ne-a transmis-o Sfântul Josemaría. Adică, să ne angajăm mai mult pentru „a răspândi în lume chemarea la sfințenie, prin sfințirea muncii și a angajamentelor familiale și sociale”

(Motu proprio *Ad charisma tuendum*).

Ultima mea întrebare se referă la Sinodul Episcopilor, ce contribuție așteptați de la membrii Lucrării în acest proces?

Prima contribuție este rugăciunea pentru Sinod și, prin rugăciune, mă refer și la îndeplinirea îndatoririlor zilnice, realizate cât mai perfect posibil în limitele personale. Pe lângă aceasta, multe persoane din Opus Dei s-au implicat în participarea la diferitele etape ale procesului sinodal, în special la nivel diecezan și național. În plus, scopul este de a fi în ton cu dorința profundă a Papei pentru Sinod, adică de a arăta că responsabilitatea de a face să avanseze Biserica nu este responsabilitatea exclusivă a episcopilor, a preoților sau a călugărilor, ci a fiecăruia dintre cei botezați, „mergând împreună”.

Misiunea de evanghelizare și de căutare a sfințeniei personale este responsabilitatea fiecăruia, cu posibilitățile sale personale și limitate.

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
interviu-cu-prelatul-dumnezeu-
asteapta-de-la-laici-un-dialog-
permanent-de-iubire/](https://opusdei.org/ro-ro/article/interviu-cu-prelatul-dumnezeu-asteapta-de-la-laici-un-dialog-permanent-de-iubire/) (26.03.2025)